

Пјоџр Маур

ДОБРО СЕ САКРИТИ

* * *

окаму њроналазачу бриџе

у јесен
у јесен када јутра
рањавају више него у другим годишњим добима
и међу хирурзима влада непрекидно стање приправности
ветар од мора дува рендгенском хладноћом
а дрвеће на брегу мами својом нагошћу као вешала
идем увијен у завоје мисли и сиво крзно пејзажа
траве искраве од росе обавијају ми се око стопала као ласице
идем и питам да ли ћу сигурно негде да стигнем
узалуд питам нико не одговара
све наоколо се тако брзо мења
да никада не знам заиста где сам то
или ко
али јесам
на огољеној грани усамљен као слепи миш
висим главом надоле само мртав

* * *

врело јулско поподне непокретна тишина
мали трг са три стране опкољен каменим кућама
у прозорима жене
зноје се гоје и умиру загледане у море
где се малене барке њихових мужева
љуљају на таласима
жене су у прозорима док пресецајући укосо трг
идем у правцу плаже
у прозорима су када се увече враћам
чујем како радосно ударају перајима о паркет
на вест о истовару риба и мужева
са брда где ноћивам ово месташце
личи на отворену конзерву сардина
у парадајз сосу залазећег сунца

* * *

браним се како умем али борба превазилази
моје могућности неко ме је преварио
и подморнице нису допловиле са свежим снагама
опкољен људима палим цигарету
сакривен иза димне завесе укопавам се
на унапред назначеној локацији када ветар
развеје дим моћи ће да се види трагичност
мог положаја можда то може да се изрази
у степенима географске ширине и дужине
лоше је само си ти фрањевче разумео
озбиљност ситуације заиста не требају ми крила
већ олово

* * *

варвари су дошли ноћу
измишљени невероватно верно
као и већина тема
дошли су ноћу са неочекиване стране
отели су наше жене и децу
одузели благо и спалили куће
шта смо могли шта смо могли

научили смо се да живимо у свету у коме се
машта меша са стварношћу
саградили смо у њему нове домове
али мање чврсте него претходне
оженили смо нове жене
али не тако лепе као оне старе
родили смо ново потомство
а поља засејали коровом
сада више нема те стране
са које би дошли варвари
и изненадили нас

* * *

мала провинцијска црква. склањамо се у њој
од кише. неколико прехлађених светаца
посматра нас заинтересовано очима
избледелим од гледања у вечност. жене
заувек закуцане у првим клупама
уздижу молитве христу који прилично успешно
имитира слоновачу. нагли налет
ветра отвара врата, убацујући у цркву
клобук лишћа и неколико у црно обучених прилика.
у следећем тренутку појављује се свештеник и неки људи у цвилиху
уносе бели ковчег. он је тако мали,
да мање личи на сандук а више на
ручни пртљаг заборављен у холу станице,
торбу, са којом се креће на кратко путовање.

морам још тренутак да останем овде,
припазим да га нико не украде.

КАКО И ЗАШТО САМ ПРЕСТАО ДА КРАДЕМ ЈАБУКЕ

на великом одмору смо обично трчали иза школе,
тамо, где су са друге стране улице стајале баште. прескакали
смо тарабу и брали јабуке, крушке и шљиве. једнога дана
зарила ми се у длан зарђала жица. отишао сам
код школске болничарке. тридесетогодишња жена
је опрала рану и завила ми шаку нагињући
се нада мном. скретао сам поглед, да не посматрам

њене наге груди које су извиривале из белог мантила – округле, привлачне као најсавршеније јабуке. и, док сам тако стајао са затвореним очима, гризући усне, осетио сам њене дланове, а затим усне на месту, где ме ништа није болело. мало чега се сећам, само шапата: „дођи опет, када ти се нешто деси”, и брзог бекства кроз празне, фротиром постављене ходнике, стида и страха, да сам управо убрао ону једну воћку, коју да уберем нисам смео. али вратио сам се. следеће недеље. симулирајући угануће ноге.

* * *

пола дана лутали смо по шуми, они – тражећи печурке, а ја – слушајући шумове, које су изазивали моји кораци, и посматрајући птице. касније, седећи ослоњен о буквин пањ, трудио сам се да уловим неки смисао у јурњави мрава. када смо се враћали, налетели смо на леш пса, везаног канапом за дрво. неколико наредних дана нисам могао да заборавим ту сцену. замишљао сам како пас лагано умире, загладан у оближњу стазу, којом је сигурно дошао са својим власницима. ми смо као та јадна животиња, са надом у спас гледамо у оно што нас убија. онда је дошла зима.

* * *

не можеш да се не сећаш оне старице иза зида, која је шетала по својој соби увек у непристојно време лупкајући штапом о под и ударајући њиме о намештај. била је полуслепа. а мислили смо, да то неки добродушни духови посећују наш стан, једни од оних што окрећу странице књига, сакривају ситнице, дувају хладан ваздух за крагну. сећаш се? не можеш да се не сећаш. та старица је умрла прошле недеље. од тог времена овде је тако тихо, да чујем како куцају срца голубова што спавају на симсу. не можеш да се не сећаш. мораш да се сећаш. свет умире када му окрећеш леђа. предмети се расипају у прах када затвараш

очи. и никада нису постојале нечитане песме. умире све,
што не додирују твоји дланови, уста, очи.
али твој филадендрон се добро држи. сигурно зато
јер се и даље питаш
да ли у њему гасим цигарете.

* * *

играли смо се жмурке
и баш тада, када сам ја тражио,
једна од девојчица
сакрила се у бунар.
бројао сам до сто,
и кренуо.
нашао сам све осим ње.
добро се сакрити
било је тада за нас питање живота и смрти,
мада шта смо могли да знамо о томе.
пуни дивљења и једва прикривене зависти
посматрали смо како су ватрогасци
увече извлачили њено тело.

ПЈОТР МАУР је рођен 1965. године. Најинтересантнији је песник своје генерације из групе такозваних независних аутора (што значи да није припадао песничком кругу бруЛиона). Објавио је књиге песама *Седамдесет и шест* и *Двадесет осам и пет*. Живи у Кракову.

Превео с пољског и белешку саставио АЛЕКСАНДАР ШАРАНАЦ